

Maurits en Eva besluiten vreemd te gaan, maar dan met elkaar. Het lijkt een opwindend liefdesspel, tot Maurits het gevoel krijgt dat hij echt overspel pleegt.

Literaire thriller

Overspel

Clarice Janzen

Clarice Janzen

OVERSPEL

1

OP EEN HELDERE VOORJAARSAVOND STELT MIJN VROUW EVA mij voor om overspel met haar te plegen. De zon is net onder en het begint al wat killer te worden in de halfopen serre, maar met een trui aan is het nog steeds redelijk aangenaam. In de verte kondigt een merel de komst van de zomer aan.

Aanvankelijk denk ik dat Eva een grap maakt en ik begin daarom te lachen. Maar Eva is bloedserieus. Ze meent wat ze zegt. Ze wil overspel met mij plegen. Ze wil vreemdgaan. Met mij. Op zichzelf geen ongebruikelijk voorstel – al wordt dit zelden zo onomwonden gedaan – maar met mij? Eega's of geliefden zullen elkaar eerder voorstellen een romantische wandeling te maken of samen uit het leven te stappen. Maar voorstellen tot overspel of vreemdgaan horen daar doorgaans niet bij. Ik ben nota bene haar eigen man. We hebben elkaar als man en vrouw trouw beloofd.

We zijn juist klaar met eten. Ik heb een espresso voor haar neergezet en mijn hand glijdt liefkozend over haar rug.

‘Nou, wat vind je? Zullen we vreemdgaan met elkaar?’ vraagt ze weer.

Ik wil antwoorden, maar mijn woorden haperen. Uiteindelijk zeg ik: ‘Je meent het, hè?’

Ze knikt.

‘Maar waarom?’ vraag ik.

‘Windt het je dan niet op?’ zegt ze. ‘Windt de gedachte je niet op?’

‘Dat wel, maar...’

‘Het is niet zomaar vreemdgaan’, zegt ze. ‘Niet zomaar hier thuis, in bed. Met een of ander verhaal over een prins die me schaakt of een blonde, gespierde, jonge god die toevallig hier aan het werk is en die ik het bed in lok. Hoewel het aantrekkelijk klinkt, is het toch niet zoiets wat ik voor ogen heb. We moeten er iets heel bijzonders van maken.’

‘Vind je onze relatie nu niet bijzonder genoeg?’ vraag ik.

‘Nee, dat is het niet. Daar heeft het niets mee te maken. Je weet wel wat ik bedoel!’

Ik weet maar half wat ze bedoelt. We voelen ons goed bij elkaar. Vanaf de eerste dag dat we bij elkaar zijn, nu zo’n tien jaar geleden. Maar los daarvan realiseer ik me tegelijkertijd dat vreemdgaan met Eva absoluut niet moeilijk zou zijn, omdat ik haar nog steeds aantrekkelijk vind. Ik denk terug aan het moment dat ik haar voor het eerst ontmoette in een strandtent in Zandvoort. Ze stond in bikini aan de bar te wachten op haar bestelling, een doek om haar heupen geslagen, losjes gedrapeerd langs

haar gladde, welgevormde dijen. Donker steil haar dat in een staart nonchalant bij elkaar gebonden was en als een dikke kwast op haar rug hing. Haar ogen waren donkerbruin, zo donker als de peilloze diepte van een bergmeer in de avondlucht.

Toen ze haar drankjes had gekregen, draaide ze zich om, keek me aan – iets langer dan je normaal doet bij vreemden – en liep vervolgens naar het terras. De blik in haar ogen was genoeg geweest. Ik werd ter plekke verliefd op haar. Ik had het altijd sentimenteel geklets gevonden, liefde op het eerste gezicht, maar nu bleek dat wel degelijk te bestaan.

‘Wie is dat?’ vroeg ik aan een vriend die hier vaker kwam. Ik kreeg als antwoord dat ik het maar beter niet kon weten. Eva stond bekend als frigide. Of nee: er werd van haar gefluisterd dat ze frigide was. Maar zeker was dat niet. Ik had onmiddellijk visioenen dat ik haar die avond zou beminnen in een duinvallei achter de zeereep. Want ik wist zeker dat ze me lang had aangekeken, net iets langer dan normaal, en was dat geen teken? Het teken van naderende hartstocht en zinderende seks? Ik moest wel naar haar toe gaan en het haar vragen.

Ik liep naar het terras en trof haar lachend en pratend naast twee vriendinnen. ‘Ik zag je net staan en ik vroeg me af hoe je ook alweer heette’, zei ik.

Ze keek me onverschillig aan. ‘Ik geloof niet dat ik jou ken’, antwoordde ze. ‘Dus ik zou zeggen: tot ziens.’

Maar ik ging niet weg en schoof een stoel bij. ‘Oké,’ begon ik, ‘ik geef toe, jullie kunnen nog helemaal niet windsurfen,

schat ik zo in, maar neem toch iets te drinken van me.' Het sloeg nergens op, maar ze lachten toch.

Zoals het zo vaak gaat, eindigde de avond anders dan verwacht, namelijk bij een van de vriendinnen, genaamd Jessica, met wie ik het deed, terwijl ik dacht aan Eva. De volgende dag gaf ik me volledig over aan het gevoel door haar te zijn geobsedeerd. Via Jessica had ik haar adres en later ook haar telefoonnummer gekregen.

'Ik ga jullie allemaal een verjaardagskaart sturen', riep ik tegen Jessica. 'Schrijf de adressen op.' Ze deed het zonder argwaan of achterdocht.

Maar ik kon Eva's telefoonnummer aan de hand van het adres niet vinden omdat het geheim was. Dus belde ik Jessica met een smoes. 'Ik heb gisteren mijn handdoek in die strandtent laten hangen. Heb jij hem gezien? Het was er een met de gekleurde print van een racewagen.' Jessica had niets gezien, zei ze.

'O, dan Eva misschien. Heb je haar telefoonnummer?'

Ze gaf het me zonder verdere vragen te stellen.

's Middags belde ik Eva op. Mijn hart bonkte in mijn keel, als bij een verliefde puber. Ik kreeg haar antwoordapparaat, waarop ik niets durfde in te spreken.

's Avonds belde ik weer en deed me voor als ene Jaco, die iets wilde afgeven. Ze wilde weten wat. Een verrassing, zei ik.

Ze lachte, maar gaf niet toe. 'Ik ken je niet, dus waarom zou ik je binnenlaten? Hoe kom je trouwens aan mijn nummer?'

'Ach ja, houd het er maar op dat het via een goede vriendin is gegaan. Maar als je niet wilt, houdt het op.'

Het moest geheimzinnig blijven. Ik hing op en ging nog dezelfde avond snel naar de straat waar ze woonde en probeerde door de ramen een glimp van haar op te vangen. Maar er was niets te zien in het appartement dat ze op de eerste etage bewoonde. En zo liep ik als de verdwaasde verliefde rond het gebouw, tussen bomen door en om perkjes heen, totdat ik werd opgemerkt door een buurtbewoner die een onooglijk hondje uitliet.

‘U staat hier nu al anderhalf uur’, zei de man, een grijze zestiger met gele, scheve tanden, enigszins op zijn hoede. ‘Kan ik u misschien helpen?’

Ik vertelde dat ik op iemand wachtte, maar dat het wel erg lang duurde. Toch was het niet verschrikkelijk, zei ik, ik was wel erger gewend. De man schuifelde verder.

Intussen had ik uit mijn ooghoeken gezien hoe Eva de lamellen iets opzij schoof en naar buiten keek. Misschien was ze toch nieuwsgierig naar de onbekende Jaco. Even later opende ze de deur van de flat en zag ik haar op me afkomen. Gekleed in een dun lichtblauw jurkje met glinsterende stof. Het leek alsof ze zweefde, alsof ze naar me toe gleed als een nimf over het water. Het was de mooiste wandeling van een vrouw die ik ooit in mijn leven heb gezien. In een film zouden ze deze korte wandeling in slow motion vertonen, met aanzwellende muziek.

‘Ben jij Jaco?’ vroeg ze toen ze op drie meter van me stond.

‘Ja, maar ik heet eigenlijk Maurits en ik wil je mee uit nemen.’ Ze keek me zwijgend aan en langzaam zag ik om haar mond een milde lach verschijnen.

‘Volgens mij ben jij een volhouder’, zei ze. De volgende avond gingen we naar de film.

Eva was een meisje dat al vroeg in haar jeugd op eigen benen wilde staan. Ze was geboren in het Italiaanse stadje Menaggio aan het Comomeer omdat haar vader daar tijdelijk werk had. Op jonge leeftijd kwam ze met haar ouders weer terug naar Nederland. Op de middelbare school bleek ze een ontluikend acteertalent. Ze was de ster van ieder toneelstuk en elke musical. Ze moest naar de toneelschool, zo liet haar leraar Nederlands haar weten.

En zo kwam het dat ze op haar achttiende aankwam in de grote stad om auditie te doen. Donker en frêle, een weerloos meisje. Op de auditie deed ze uit *Who’s Afraid of Virginia Woolf* de scène waarin Martha zo’n tirade tegen George houdt dat hij uit ergernis zijn glas stuk slaat. Een eigenzinnige keus, want ze had helemaal niet de leeftijd en de levenservaring van het personage Martha. Ze trok er de aandacht van een docent mee, een veertiger met een slecht huwelijk die elke prooi die hij kon krijgen ook echt pakte. Ze gunde hem een wilde nacht, maar probeerde hem er daarna mee te chanteren. Hij verklaarde lachend dat hij niet te chanteren was omdat zijn vrouw hetzelfde deed. Ze gaven elkaar die vrijheid. Maar Eva doelde niet op zijn echtgenote, maar op de school. Als ze daar zouden horen dat hij met auditiemeisjes neukte, zouden ze hem ontslaan. Misschien kon hij er dus voor zorgen dat ze werd toegelaten. Hij weigerde. Maar Eva mocht toch aan de opleiding beginnen. De school kon eenvoudig niet om haar heen. Ze was een belofte voor de toekomst, een superster in de dop.

Toen ik later het verhaal van haar hoorde, moest ik toegeven dat het een onbezonnen actie van haar was geweest. ‘Waarom wachtte je niet gewoon tot je puur vanwege je talent zou worden aangenomen?’ vroeg ik haar.

‘Omdat je teleurstellingen en mislukkingen voor moet zijn’, antwoordde ze. Ik voelde me aangetrokken tot die kant van haar karakter, haar berekendheid, haar sterke wil om alles te laten gebeuren zoals zij het wil.

In het tweede jaar van de toneelschool kreeg ze hersenvliesontsteking. Ze was maanden uit de running en toen ze genezen was en de opleiding weer wilde voortzetten, lukte het niet meer. Ze wilde nog steeds acteren, maar het leek of het vuur verdwenen was, of haar ziekte alle liefde voor het vak weggevreten en verteerd had. Bovendien had ze een antipathie ontwikkeld tegen de toneelwereld, waar ze zich aanvankelijk juist zo toe aangetrokken had gevoeld. Ze ging communicatiewetenschappen studeren en kwam na haar studie bij een medische uitgeverij terecht, waar ze na enige tijd uitgever werd.

Een halfjaar later woonden we samen en snel daarna traden we in het huwelijk. We verhuisden naar een dorp tussen Delft en Den Haag waar we een landelijk gelegen huis kochten.

Bijna was het huwelijk niet doorgestaan vanwege problemen met haar geboortebewijs, dat uit Italië moest komen. Eva had dit eerder moeten opvragen, want de Italiaanse gemeentelijke autoriteiten handelden allesbehalve snel. Het bewijs arriveerde net op tijd.

Onze huwelijksreis ging naar Barcelona. Daar liepen we hand in hand over de Ramblas. We kwamen langs de vis-restaurants waar obers probeerden klanten naar binnen te lokken.

'Good paella, fantastic seafood, sir!'

Eva stond stil en drukte zich tegen me aan. Mijn lippen be-roerden de hare. Ik voelde haar tanden en ik fluisterde: 'Niet zo haastig, jongedame.' Ze lachte. Ik keek in haar ogen en naar de fraaie lijn van haar kaken. Het eigenwijze, enigszins ron-de gezicht met daarin de gebeeldhouwde neus en de bij elke ademteug licht trillende neusvleugels. Haar mond was wulps met licht gekrulde lippen en het gaf haar een brutale, wellus-tige uitstraling. Haar harmonieuze lichaam leek volstrekt in overeenkomst met haar karakter: rond, vlezig, gewillig.

Ik voelde me gelukkig, hoewel ik die uitdrukking altijd banaal had gevonden. Andere mensen waren gelukkig, ik was daar te slim voor. Ja, dat was het juiste woord: te slim. Slimme mensen kunnen nooit gelukkig zijn. Zij doorzien de ellende van het leven op aarde. Maar nu was ik wel de-gelijk gelukkig. Als er geluk is, dacht ik, dan is het hier en nu. Een hotel achter de Ramblas. Daar was het. Ik zie het uitzicht vanuit het raam weer levendig voor me: een vieze, gore binnenplaats waar het personeel van de hotelkeuken, gadeslagen door de vele zwervkatten, het vuilnis en af-val hoog opstapelde. We keken ernaar, maar zagen het niet. Urenlang gingen we in elkaar op.

'You're on honeymoon?' vroeg een Spanjaard op de over-dekte markt. Hij pakte Eva's hand en keek erin. *'I see a long and happy life for you together.'*

Ze keek als een klein meisje, blij met de snoep die het zojuist had gekregen. De uitdrukking op haar gezicht ontroerde me.

Haar weerloze houding op het grote plein, toen een man haar opzij wilde duwen, maakte me zo strijdbaar als een leeuw. Ik sprong tussen haar en de man in en hield hem dreigend mijn vuist voor. *'Keep your filthy hands off of my wife!'* schreeuwde ik. Later trilde ik, maar Eva keek voortdurend met lachende ogen naar me op. Uit haar blik sprak bewondering, aanbidding.

Na een kort bezoek aan Park Guëll lagen we alweer in bed. Alsof er met enorme haast een gigantisch werk verricht moest worden. Het geluid van de zwerfkatten had plaatsgemaakt voor dat van zwerfhonden. Sommige keften onophoudelijk tot de duisternis over de stad was gevallen en wij naakt en doodmoe in elkaars armen in slaap waren gevallen. Midden in de nacht werd ze wakker en begon aan me te sjorren. 'Laten we wat drinken', giechelde ze. Slaperig stond ik op en schonk onze glazen nog eens vol wijn. Het was goed zo.

Met een schok kom ik terug uit mijn herinnering. Eva is al lang met vaatwerk naar binnen gelopen en komt nu terug uit de keuken. Ze zet twee nieuwe kopjes espresso op tafel en gaat tegenover me zitten.

'Je meent het, hè?' zeg ik.

Ze knikt.

'Ik snap niet precies wat je voor ogen hebt, maar ik vind het geen onaardig idee. Het is natuurlijk complete waanzin, maar juist daarom is het misschien wel aardig.'